

## SCÉNÁŘ ROZHLASOVÉ REPORTÁŽE

Pan Roman Fürst se narodil 16. května roku 1944 v Jihlavě. Na své dětství rád vzpomíná.

***Fürst: Můj táta byl doktor, který pocházel z venkova, z malé vesničky od Plzně, z rodiny sedláka. Vyprávěl mi, že musel do školy chodit bos a v zimě jen v pantoflích, chodil 4 km do školy, tam a zpátky každý den.***

Otcova výchova byla přísná. Pan Fürst nám vyprávěl, že jako dítě musel spát při otevřeném okně. Naopak maminka se drsnější výchovné metody snažila mírnit.

***Fürst: A matka moje mi ještě tajně nosila termofoř, tajně, aby to ten táta neviděl, protože ten by mně dal. Takže táta tvrdě vedl k výchově, byl takovej hodně přísněj. Ale jinak vycházeli jsme spolu dobře.***

Bohužel v 50. letech 20. století otce odsoudili na pět let do uranových dolů v Jáchymově. Po návratu domů onemocněl leukémií. Zajímalo nás, jak to pan Fürst jako malý chlapec prožíval.

***Fürst: No, pocity to byly hrozný, když jako mladej kluk jsem zjistil a my jsme vlastně vůbec nevěděli za co.***

I když chtěl pan Roman Fürst studovat na střední škole, dostal na výběr vyučit se horníkem, dlaždičem nebo kominíkem. Rodině se ale podařilo získat lékařský posudek, že může dělat pouze sedavé zaměstnání. Vyučil se tedy jako mechanik kancelářských strojů a krátce potom nastoupil na vojnu.

***Fürst: Dva roky jsem byl v Kbelích v Praze na letišti. Na to rád vzpomínám, protože já jsem tam hrál divadlo malých forem a režíroval nás Suchý, Jiří Suchý.***

Po návratu z vojny začal navštěvovat amatérský filmový kroužek v Jihlavě a začal pracovat v Motorpalu. Tam se seznámil s Evženem Plockem.

***Fürst: Plocek, když se upálil tak my s kamarádem jsme natočili o něm dokumentární film. I ten jeho pohřeb nafilmovanej - to byla velká sláva, tam šlo snad deset tisíc lidí. Ten film v okresní soutěži vyhrál, pak vyhrál krajskou soutěž a postoupil do Prahy na celostátní soutěž. Jenže potom se to nemohlo promítat.***

Kvůli filmu skončil pan Fürst u výslechu na policii. Film se mu podařilo schovat až do Sametové revoluce. Během normalizace měl proto zakázáno cestovat. Své cestovatelské sny si splnil později spolu s manželkou. Krásně nám vyprávěl o jejich seznámení.

***Fürst: V dobách našeho mládí, to vy neznáte, byly takzvané čaje. To znamená v neděli odpoledne v pět hodin, to bylo tenkrát v Dělnickém domě, tam byl sál, tak tam hrála kapela a říkalo se tomu odpolední čaje. A tam se chodilo a tam jsem narazil na manželku. A co mě fascinovalo, jí bylo sedmnáct a nějakou protekcí se jí podařilo udělat řidičský průkaz.***

***Když jsme se seznámili, ona jezdila tím autem, mně to imponovalo, když jsem ji viděl. To v Jihlavě tenkrát moc aut nebylo, to jezdilo asi pět aut a já, tak říkám mladá holka s autem, tak to musím mít.***

Po svatbě si postavili domek ve Velkém Beranově a po roce 1989 hodně cestovali.

***Fürst: Projeli jsme s manželkou celou Evropu od Švédska, Norska všechny státy Beneluxu, Anglie až dolů na Gibraltar.***

Ve Velkém Beranově žije pan Roman Fürst dodnes. V letošním roce oslaví osmdesáté narozeniny. I přes zdravotní problémy jezdí na elektrokole, na kterém v loňském roce najel přes 1000 km.